

Louise Vinther Alis' 8. marts-tale

Taler

Louise Vinther Alis
Medlem af bestyrelsen for
Dansk Kvindesamfund

Dato

8. marts 2024

Sted

Osramhuset, Valhalsgade 4,
2200 København N

Kære Alle sammen

Tak fordi I er kommet her i dag for at markere Kvindernes Internationale Kampdag, en dag dedikeret til at fejre kvindekraft og mangfoldighed, reflektere over vores fremskridt og sætte fokus på de udfordringer, vi stadig står overfor.

Mit navn er Louise Alis, jeg er feminist og så er jeg styrelsesmedlem hos Dansk Kvinde samfund og er taknemmelig for muligheden for at stå her foran jer i dag.

I år ønsker jeg at adressere en skræmmende udvikling, som vi som samfund ikke kan ignorere.

Der er opstået en tydelig kløft mellem, hvordan kvinder og mænd opfatter ligestillingen i vores samfund.

Det er ikke overraskende, at vores opfattelse af ligestilling kan variere, men det er bekymrende at se, hvor stor forskellen er.

Og det er endnu mere bekymrende fordi denne udvikling desværre også er udtalt hos de unge.

I dag står vi i en situation, hvor kun få kvinder mener, at ligestillingen er nået lang nok, mens en markant større andel af mænd mener, at vi har nået et punkt, hvor ligestillingen er gået alt for langt.

En stor del unge mænd er af den holdning, og især i partierne på den yderste højrefløj (DF og NB) men også i LA er en uhyggelig høj forekomst af mænd, der mener at kvinderne har sejret af helved til. Denne udvikling skal ses i lyset af at terrortruslen fra højreekstreme grupperinger allerede i 2022 oversteg truslen fra religiøs betinget terror, og *incels* fra manofæren er en gruppe som PET er begyndt at holde ekstra meget øje med.

Denne meget binære opdeling rejser spørgsmål og kræver en kollektiv refleksion. Er det synd for mænd og drenge? Nej! Er mænd mere udsatte i dagens Danmark? Eller resten af verden?

Også Nej.

Men kan det være svært som mand at navigere i en post-metoo virkelighed? Selvfølgelig kan det det. Det vigtigt for os at forstå hvad det er der sker, så vi kan fortsætte fremdrift mod ligestilling, og ikke ende i en polariseret skyttegravskamp mellem stereotype kønskasser, eller fortsætter som nu med en ligestillingsminister der kun tør at snakke om ligestilling for mænd og drenge.

DET mener vi ikke er vejen frem!

Ligestilling handler ikke om at dominere eller undertrykke noget køn. Det handler om retfærdighed, om at give alle lige muligheder og ligebehandling. Om ligeværd og gensidig respekt. Vi skal erkende, at vi stadig har arbejde foran os for at opnå reel ligestilling både strukturelt og især kulturelt...

og det indebærer at lytte til hinandens bekymringer og perspektiver, og det forudsætter at vi får ungdommen med, både drenge og piger, unge mænd og unge kvinder, for de er ambassadører for morgendagen.

Mænd og kvinder bør ikke være i konkurrence, men bør snarere være partnere i at skabe et samfund, hvor alle kan trives. Vi må arbejde sammen for at forstå, hvorfor der er forskellige opfattelser af ligestilling, og hvordan vi kan bygge bro

over kløften mellem disse synspunkter, og det kræver at vi nogle gange lige stopper op, og sikrer os om vi kan gøre mere for at få flere med.

For at sikre at mænd, der hader kvinder er et isoleret fåtal, og ikke en stor del af befolkningen.

Jeg har for nyligt læst bogen ”Da metoo ramte manden” af kønsforsker Christian Groes, og igennem hans reflekterede analyse af den kulturelle revolution som metoo var og er, så var der især to vigtige pointer der gik op for mig i forhold til mænd og drenges situation efter metoo.

For selvom metoo handlede om kvinder. Om kvinders oplevede virkelighed. Så drejede metoo sig om mænd. Om mænds handlinger og mænds manglende reaktioner.

Og metoo har altså gjort at en hel del mænd føler behov for at trække i branchen.

Den første af de vigtige pointer omkring mænd drejer sig om hierarkier. Mænd har igennem alle tider været vant til at skulle forholde sig til at navigere i ÉT magthierarki; det patriarkalske.

Og kvinder har i årtusinder været vant til at acceptere dette hierarki, som det eneste, og benytte samme målestok.

Men det er ikke længere tilfældet. Det maskuline magthierarki som førhen var det eneste, har nu fået konkurrence af et andet hierarki, der lægger vægt på andre værdier og mere fokus på andres oplevelser end dyrkelsen af eget mandigt ego.

Dette er et paradigmeskifte. Og ja, det er svært. Men at det er svært er ikke en undskyldning for ikke at acceptere det. Vi skal imidlertid kunne tage snakken med især de unge mænd, som har brug for hjælp til at finde deres plads i det nye hierarki, især når størstedelen af populærkulturen desværre stadig hænger fast i de gamle paradigmer, og ikke leverer særligt mange nye rollemodeller at se op til.

Den anden pointe er at samtykkelovgivningen udgør intet mindre end et kulturelt jordskælv, og vi skal ikke underkende hvor monumental og revolutionerende en ændring det er.

Når man går tilbage til hulemændene og med antropologiske briller skal forsøge at fastsætte hvornår de første civiliserede kulturer opstår, så leder man efter tegn på gensidige udvekslinger. I junglen er det 'winner takes it all', men det er først når vi kan se tegn på win-win udvekslinger at vi kan tale om civiliserede samfund. Gaver udveksles og flintehuggeren bytter en forarbejdet kniv for et skind fra jægeren. Denne gensidighed mellem borgere har i årtusinder været nedfæstet som lov og ret.

Det er en selvfølge at man ikke bare tager andre borgeres ejendele, og siden stavnsbåndets ophævelse desuden at man ikke kan kræve arbejde uden forudgående frivillige aftaler.

Dette har været en selvindlysende sandhed i alle samfundets aspekter. Alle aspekter **lige med undtagelse af kvinders kroppe**.

Med den gamle definition af voldtægt krævede det at offeret (der 7/8 gange er kvinder) skulle bevise vold, tvang eller trusler om vold. Det vil i grove træk svare til at tyveri ikke var strafbart, men kun røveri var det.

Det er både skræmmende at der skulle gå over hundrede år fra kvinder fik stemmeret og til de nu endelig REELT accepteres som individer på linje med mænd, men det er også vigtigt at forstå vægten af dette paradigmeskift. Kvinder har nu endelig rettens ord for at vi reelt er ligeværdige med mænd. Det er rigtigt, det er vigtigt og det er retfærdigt.

Men det er også en kulturel revolution, der skal både fejres og tales om.

For ændringer kræver forståelse, kræver dialog og kræver indsigt.

Så min invitation til jer i dag; Lad os bruge dagen i dag som en anledning til dialog og forståelse. Lad os skabe et rum, hvor vi kan dele vores erfaringer, udfordringer og drømme, og hvor vi tør at invitere drengene med ind. De skal ikke have lov at kapre debatten, men de skal med på rejsen.

Lad os løfte hinanden op og fejre mangfoldigheden.

Vi skal arbejde hen imod et samfund, hvor ligestilling ikke blot er en drøm for kvinder, men en uomtvistelig og nødvendig udvikling for både mænd og kvinder, drenge og piger.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/louise-vinther-alis-8-marts-tale-2024>